

Sense necessitat de regulació ni de compensació

I.C.

El 1995, el Parlament de Catalunya va fer seva la Carta del Voluntariat, en què s'estableixen els drets i deures dels voluntaris, però sense que sigui necessari el seu compliment. «Creiem, i des de les entitats també es comparteix aquesta opinió, que és millor que en aquest sector hi hagi una autoregulació, de manera que no és necessària cap llei», assegura Jordi Turull.

Actualment, l'únic marc legal que existeix és la llei de voluntariat d'àmbit estatal, però aquesta pràcticament no té incidència a Catalunya perquè només afecta les entitats de voluntaris que tinguin un abast estatal i les que s'ocupin de matèries que es considerin competències estatals. «Entre el govern central i la Generalitat hi ha discrepàncies pel que fa a la cooperació internacional, perquè es considera matèria d'estat», afegeix Turull.

Per a Lluís Martí, com menys lleis millor. «El voluntariat és una vocació i jo, personalment, no crec que s'hagi de regular per llei. La llei estatal del voluntariat el desvirtua, perquè l'equipara a la

Un voluntari amb un discapacitat, en una imatge extreta d'un llibre de MIFAS. Foto: ANNA PONS / CONEGUEM-LOS.

prestació social. Aquesta prestació és imposada, mentre que el voluntariat ha de ser completament lliure.» Per aquest mateix motiu, Martí és contrari

a comparar el voluntariat amb el servei civil. Aquesta opció apareix en l'únic article de la Constitució que encara ara no s'ha desenvolupat i que preveu

establir un sistema perquè durant un període de temps concret, que podria ser de tres a sis mesos, qualsevol persona —independentment del sexe—

es pugui dedicar de forma intensiva a una tasca altruista vinculada a un projecte concret d'una entitat. La persona que faci el servei civil no rebrà cap compensació, però sí la formació necessària per poder-lu dur a terme.

Des de diferents sectors s'ha considerat que aquest nou sistema que vol impulsar la Generalitat el que pretén és buscar una solució per a les entitats que actualment depenen dels objectors de consciència i que se'n quedaran sense quan s'acabi el servei militar obligatori. Per a Jordi Turull, però, el que es vol és potenciar la idea del servei a la societat i la tasca solidària.

«El més complicat és buscar incentius», reconeix. En altres països, les persones que fan el servei civil tenen més punts a l'hora de buscar feina, disposen de descomptes en serveis públics o per demanar ajudes a l'administració. Segons Lluís Martí, això entra en contradicció amb l'esperit del voluntariat, que ha de ser completament altruista, sense esperar res a canvi. «Mentre s'anomeni servei civil no hi ha problema, però no s'ha de comparar mai amb el voluntariat», insisteix.

CARLES PÉREZ. Cap del parc de bombers voluntaris de la Generalitat a Arenys de Mar

«Prefereixo deu incendis a una rierada»

TERESA MÁRQUEZ

Carles Pérez té 38 anys i assegura que va entrar en el món dels bombers voluntaris «per pura casualitat». Pérez, que és al capdavant del parc de bombers d'Arenys de Mar des de fa 9 anys, equipara la preparació i la professionalització dels voluntaris amb la dels funcionaris de la Generalitat i considera que la seva tasca és imprescindible en qualsevol situació d'emergència. Pérez destaca que els bombers voluntaris representen més de la meitat dels efectius actuals i assegura que per entrar en aquest món els bons sentiments són importants, però si no van acompanyats d'una bona condició física i uns coneixements pràctics, no serveixen de res.

—Vostè, de petit, volia ser bomber?

—«A tots ens agrada de menuts veure els camions vermells, escoltar la sirena i imaginar que la vida dels bombers està plena d'aventures. Jo em vaig deixar engrescar per un amic que és bomber de professió, de Mataró, i encara crec que va ser una bona elecció.»

—Com va néixer el parc d'Arenys de Mar?

—«De la voluntat municipal i, amb el temps, ens va professionalitzar la Diputació. A

Arenys tenim documentació de cos de bombers des del 1870. Tenim una tradició molt àmplia, com a moltes altres ciutats catalanes.»

—Què diferencia un bomber voluntari d'un de funcionari?

—«La dedicació. Els funcionaris són professionals laborals de la Generalitat, treballen les 24 hores per atendre el risc més important i tenen un sou. Nosaltres tenim oberts els parcs quan podem i disposem d'un sistema de localització perquè ens avisin en cas de sinistre.»

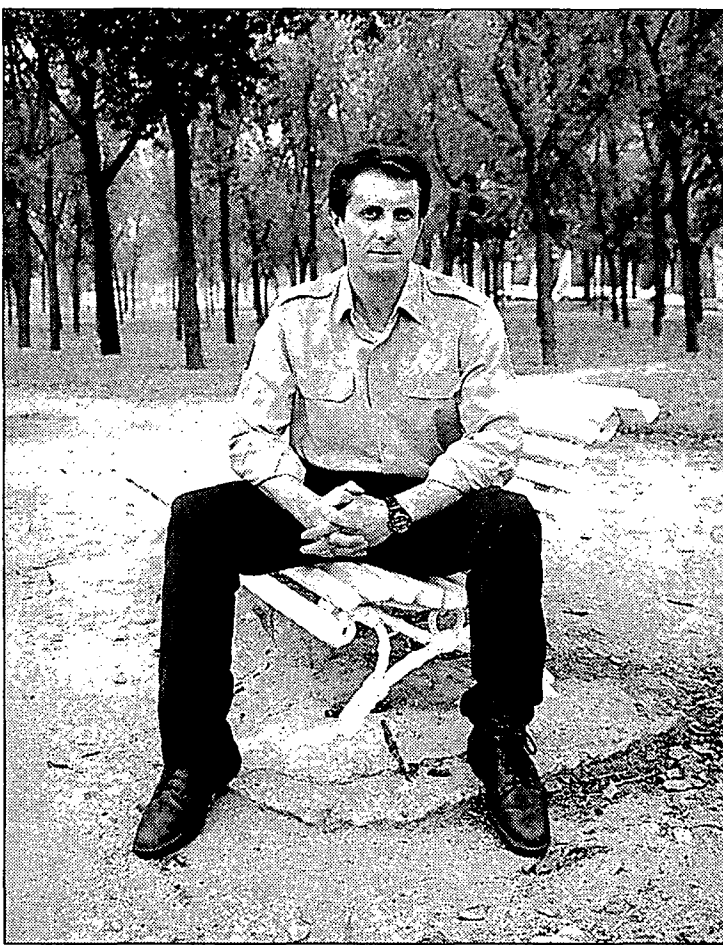
—Què cal per accedir al cos?

—«Bona predisposició, una condició física adequada i uns coneixements pràctics importants. Malgrat que no siguem funcionaris de la Generalitat, la nostra preparació és la mateixa i hem de respondre igual a les demandes d'auxili.»

—Quanta gent hi ha ara al parc de bombers d'Arenys?

—«Uns 25 a la secció activa, que són els que participen en els sinistres. Després disposem d'una secció de veterans que ens fan la tasca logística. Una tercera secció on hi ha els tècnics d'altres sectors que col·laboren amb nosaltres: metges, arquitectes... També hem engegat una escola per a joves a partir de 13 anys que volen accedir al món dels bombers.»

—Què mou algú a fer-se

Carles Pérez és bomber voluntari des de fa 12 anys. Foto: T.MÁRQUEZ.

«Malgrat que no siguem funcionaris de la Generalitat, la nostra preparació és la mateixa i hem de respondre igual a les demandes d'auxili»

bomber voluntari?

—«La motivació. Fem la mateixa feina que un bomber funcionari, però obtenim una satisfacció diferent a l'hora de resoldre una situació difícil.»

—Una motivació egoista.

—«Sí i no. T'ha d'agradar allò que estàs fent, perquè si no, no ho aguanten. Però crec que és una condició que es compleix a totes les feines, perquè si treballes només per un sou és molt trist.»

—Com entén la família aquesta dedicació?

—«Li costa, i amb raó. A més, en un territori tan poblat com el nostre fem moltes sortides durant l'any i aquest fet empitjora la situació. Necessitem el suport de la família, i crec que quan ens veuen que disfrutem amb la feina els és menys feixuc.»

—El pitjor moment que ha hagut de viure?

—«Quan he hagut d'atendre algun accidentat que co-neixia.»

—Una data fatídica.

—«L'estiu de 1994. Va ser un infern.»

—Què fa més mal, un incendi o una rierada?

—«El foc tard o d'hora el pots controlar, l'aigua no. Per això prefereixo deu incendis que una rierada, i dir això en aquesta comarca té un sentit especial.»